

וזה נתפס בקולר. בפשעה
שהעתיק הקדוש מתגלה ביום
הזה ונמצא האיש הזה תפוס
בקולר - אף על גב שהסכימו
עליו כל אותם שבעים שנים
שאמרנו, הכל נקרע, ולא שורה
עליו הדין. ביום אחר יש בו
רשות לקרע אותו. באותו יום,
כל שכן בשבת.

שאין לך יום שלא נמצא בו פח,
ומי ששרוי בתענית חלום באותו
היום, לא עולה אותו היום עד
שקורע דינו. אבל לא ששבעים
שנה פיום השבת. משום כך,
באותו יום ממש, ולא ביום אחר,
שאין רשות ליום על יום אחר.
כל יום, מה שארע ביומו - עושה.
שלא ארע ביומו - אינו עושה.
ועל כן לא צריך לאדם להעלות
אותו מיום זה ליום אחר. ומשום
כך שנינו, דבר יום ביומו, ולא
דבר יום ליום אחר.

ובא ראה, לא לחנם מתעוררים
עליו בחלום, כדי לבקש עליו
רחמים. אוי לאותו אדם שלא
מתעוררים עליו ולא מודיעים לו
בחלום, שזה נקרא רע. ומשום
כך כתוב, (תהלים ה) לא יגרך רע.
וכתוב (משלי יט) כל יפקד רע. כל
יפקד, משום שהוא רע.

אמר רבי יוסי, כתוב (ישעיה נח)
ממצוא חפצך ודבר דבר. פיון
שכתוב ממצוא חפצך, מהו ודבר
דבר? אלא, עד שיגזר הדבר
כראוי וידבר אתו. ודאי כך הוא
ברור הדבר, משמע שכתוב ודבר
דבר. אשריהם ישראל בעולם
הזה ובעולם הבא, עליהם כתוב
ויאמר אף עמי המה בנים לא
ישקרו ויהי להם למושיע.

ויצא בן אשה ישראלית והוא בן
איש מצרי וגו'. ויצא, רבי יהודה
אמר, יצא מכלל של החלק של
מכאן למדנו, כל מי שבא מזחמת

אתגלייא בהאי יומא, ואשתכח האי בר נש
תפיס בקולר, אף על גב דאסכימו עליה כל
אינון שבעין שנין דאמרן, בלא אתקרע, ולא
שארין עליה דינא. ביומא אחרא אית ביה רשו
למקרע ליה, בההוא יומא, כל שכן שבת.

דלית לך יום דלא אשתכח ביה חילא, ומאן
דשארין בתעניתא דחלמא בההוא יומא,
לא סליק ההוא יומא עד דקרע דיניה. אבל
לאו דשבעים שנה כיומא דשבת. בגין כך,
בההוא יומא ממש, ולא ביומא אחרא, דלית
רשו ליומא על יומא אחרא. כל יומא, מה
דאירע ביומיה, עביד. דלא אירע ביומיה, לא
עביד. ועל דא לא לבעי ליה לאינש לסלקא
ליה מיומא דא ליומא אחרא. ובגין כך, דבר
יום ביומו תנינן, ולא דבר יום ליומא אחרא.
ותא חזי, לאו למגנא מתערי עליה בחלמא,
בגין למתבע עליה רחמי. ווי לההוא בר
נש דלא מתערי עליה, ולא אודעו ליה
בחלמא, דהא אקרי רע. ובגין כך, (תהלים ה) לא
יגורך רע כתיב. וכתוב (משלי יט) כל יפקד רע,
כל יפקד, בגין דאיהו רע.

אמר רבי יוסי, כתיב (ישעיה נח) ממצוא חפצך
ודבר דבר, פיון דכתיב ממצוא חפצך,
מהו ודבר דבר. אלא, עד דיגזר מלה כדקא
יאות, וימלל ליה. ודאי כך הוא ברירא דמלה,
משמע דכתיב ודבר דבר. זכאין אינון ישראל
בעלמא דין ובעלמא דאתי, עלייהו כתיב, (ישעיה
30) ויאמר אף עמי המה בנים לא ישקרו ויהי
להם למושיע.

ויצא בן אשה ישראלית והוא בן איש מצרי
וגו'. (ויקרא כד) ויצא, רבי יהודה אמר, נפק
מכללא דחולקא דישראל, דנפק מכללא
ישראל, שיצא מכלל הכל, יצא מכלל האמונה. וינצו במחנה,